

ORZECZENIE NAJWYŻSZEGO SĄDU WOJSKOWEGO
R. 700/27, z dn. 1.X.1927 r.

Samowolne opuszczenie pokoju specjalnie przeznaczanego na odbywanie kary obostrzonego aresztu domowego stanowi wyst. z § 79 wkk., a nie wyst. § 80 wkk.

Oskarżony por. J. K. zaskarża środkiem prawnym zażalenia nieważności wyrok Sądu I-ej instancji, którym został uznany winnym, że odbywając z rozkazu D-cy Dywizji karę 21 dniowego obostrzonego aresztu domowego w specjalnie na ten cel przeznaczonym pokoju dnia 3 marca 1927 r., samowolnie pokój ten na przeciąg 5 godzin opuścił, udając się do miasta, czem dopuścił się występku opuszczenia aresztu domowego, przewidzianego w § 80 ust. 1 k.k.w. i za ten czyn występny po myśli § 80 ust. 1 k.k.w. został skazany na karę więzienia przez cztery (4) miesiące przyczem orzeczono zwolnienie ze służby.

Oskarżony podnosi w wywodzie, że czyn karygodny przezeń popełniony nie wyczerpuje znamion występuku z § 80 k.k.w.: ukarany dyscyplinarnie 21-dniowym aresztem domowym obostrzonym odbywał karę na odwachu a nie w mieszkaniu.

Tylko areszt domowy, który odbywa się w mieszkaniu podpada pod sankcję § 80 w.k.k., gdyż władze przełożone opierają się na zaufaniu do oficera, że w czasie odbywania tego aresztu mieszkania swego nie opuści.

Natomiast w danym wypadku oskarżony pozostawał pod kontrolą organów inspekcyjnych, nie złamał, opuszczając przeznaczony do odbycia kary na odwachu pokój, tego zaufania, jakie ma na myśli ustawodawca w § 80 w.k.k.

Najwyższy Sąd Wojskowy po rozpatrzeniu sprawy podzielił słuszność tego zapatrywania prawnego.

Przepisy dyscyplinarne (część IV Reg. służby wewn.) § 19 przewidują zgodnie z § 23 w.k.k. dla oficerów karę aresztu domowego i aresztu domowego obostrzonego.

Pierwszą kategorią aresztu odbywa oficer w mieszkaniu drugą zaś w przeznaczonym na ten cel oddzielnym pokoju w budynku wojskowym, albo w areszcie oficerskim przy warcie (§ 51 i 52 Cz. IV R. sł. w.)

Oskarżony odbywał karę wedle zasad § 52 Cz. IV R. sł. w. w osobnym pokoju na odwachu, skąd na kilka godzin samowolnie się oddalił.

§ 80 w.k.k. wyraźnie brzmi, że jedynie samowolne opuszczenie „mieszkania” podczas odbywania kary aresztu domowego, wyczerpuje istotne znamiona występuku w tym §-fie określonego. Przepis ten winien być jaknajściślej interpretowany. Za mieszkanie w rozumieniu § 23 i 60 w.k.k. uważać się musi kompleks pokoi, w których oskarżony mieszka sam bądź z rodziną. Nie można tego charakteru przydać pokojowi przeznaczonemu przy warcie głównej dla odbycia przez oficera aresztu domowego obostrzonego. Skoro więc oficer opuści lokal ten ostatni nie dopuszcza się wyst. z § 80 w.k.k. ale występuku samouwolnienia się z aresztu przewidzianego w § 79 w.k.k.

W ten sposób interpretuje pojęcie mieszkania Rotermond w swoim komentarzu do §§ 79 i 80 w.k.k.

Najwyższy Sąd Wojskowy idąc po tej linii i opierając się na ustaleniach faktycznych Sądu I-ej instancji, uznał oskarżonego, uwzględniając jego zażalenie nieważności, winnym wyst. z § 79 w.k.k.

Jako okoliczności obciążające i łagodzące przyjął Najwyższy Sąd Wojskowy przy wymiarze kary te same, które wymienił Sąd I-ej Inst. w motywach wyroku, te same przyczyny służyły za podstawę do orzeczenia dodatkowej kary na czci zwolnienia ze służby w myśl §§ 34 ust. 2 pkt 2 i 40 ust. 2 pkt 1 w.k.k.